

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή | 'Ετησ. Δρ. 4
| 'Εξωτ. 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΔΕΠΤΑ 25

Αί Συνδρομαί άρχονται την 1 Δεβρίου ή την 1 Ιουνίου έ. έ.

ΕΤΟΣ Δ—ΑΡΙΘ. 9

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, 'Οδός Νέης 11—'Αριθ. τηλ. 9-97

ΔΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΩΦΕΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΚΔΡΟΜΩΝ

Έχει πολλάκις παρατηρηθή ότι πολλοί γονεΐς ή κηδεμόνες δυσκολεύονται να στέλλουν τα παιδιά τους στες εκδρομές φοβούμενοι κυρίως μη εις αυτάς έκ τυχόν κκουχιών ή καρικῶν μεταβολῶν ή ύγεια αὐτῶν έ εθή σε κίνδυνον.

Αί εκδρομαί ὅμως ἐδωνηκῶνουν και εξασκοῦν καταλλήλως τὸ σῶμα ὥστε ὄχι μόνον να ἀνέχη στους κόπου και στες στερήσεις, ἀλλὰ και να ὑπομένῃ τες προσβολές τῶν καρικῶν μεταβολῶν. Δέν είναι ἀνηλόγημένο τὸ σῶμα ἐκεῖνο κινδύνων ποῦ μόνον προσέχωμεν να μη έκτεθῇ σὺ ἐς τὸν κίνδυνον μάλιστα τὸ σῶμα ἀνασκητο σῶμα κινδυνεύει καί ἀπὸ τὸ μικρότερον τυχόν ἀπρόοπτο περιστατικό. Γιὰ τοῦτο τὸ καλύτερον είναι ἡ ἀσκήσις, ἡ κανονική τοιαύτη, δηλαδή οὐκ γίνεται στες προσκοπικῆς εκδρομῆς. Έν τούτοις και οί μικροί κόποι και αἱ ἀσκήσεις ἐπιβάλλονται κατὰ μικρὸν και μεθοδικῶς συμφῶνως πρὸς τὰ δυνάμεις τῶν παιδιῶν και τὰ παραγγέλματα τῆς ὀγεινῆς.

Πρὸς τούτοις αἱ εκδρομαί είναι τὸ κύριον μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου μορφώνεται ὁ ἰπρόσκοπος και διαπλαττεται ὁ χαρακτήρ του εις αὐτάς αὐτος αποκτῶ τὴν ἀγέπην πρὸς τὴν φύσιν και τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ ἀσφυκτικὸ περιβάλλον τῶν πόλεων, τὸν μεμολυσμένον ἀέρα, φεύγει ἀπὸ τὸν καθιστικὸν και μονότονον βίον, παίζει και γελά με τοὺς ὀμηλικούς και ὀμοίους του, ἀναπτύσσει τὰς ἐμφύτους του κανονικὰς ἀρετὰς και ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸν ἐγωισμό και τὸ πνεῦμα τῆς ἰδιοτελείας, τα ὁποῖα ὅταν ζῆ μεμονωμένος ἀναπτύσσονται. Μανθάνει να παρατηρῇ τὴ φύσιν τα διάφορα μικρὰ πράγματα, ἅτινα ἀπαρτίζουν τὴν βίωσιν τοῦ πλοῦτου τῶν γνώσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων ἐστήριζαν τὴν ἀνάπτυξιν και τὴν πρόοδο, καθιστῶ γνωστὰ τὰ προσηήματα και ἐλαττώματα του εις τοὺς Ἀρχηγούς και δίδει εις αὐτούς τὸ ἀνγκρακίον μέτρον να προαγάγῃ μὲν ἐκεῖνα, να περιορίσῃ δὲ ταῦτα. Γυμνάζεται

παίζων και ἀσκαίται μετ' εὐχαριστήσιν συνηθίζει εις τὸν ἀπέρειτον βίον και τὴν φυσικὴν ἀπλότητα. Έν τέλει ἀσκαίται πρὸς ἀπόκτησιν ὁ ἀρετῶν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι θ' ἀποτελέσωσι τα κύρια γνωρίσματα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀληθινῶ ἰπρόσκοπου δηλαδή τοῦ χρησιμοῦ μέλους τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινότητος και τῆς Πατρίδος.

Καίρον, Σεπτέμβριος 1920

Ἄγγελος Γ. Βαλζάς
Ἄσχηγός τῆς Ο.Κ.Α.Ι.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΣΤΟ ΚΑΪ-ΡΟ

Στες 14 Σεπτεμβρίου καθ' ἡμῶς, ἡμέραν τοῦ Σταυροῦ, καθὼς εἶχε προαγγελθῆ ἀπὸ πολλῆς ἡμέρας γιορτάσθηκε μετ' ἐπισημοῦ ἀποσημοῦ ἐπισημοῦτητα σὸ Καίρον ἡ εορτῆ τῆς Ὑπογραφῆς τῆς Εἰρήνης μετὰ τῆς Τουρκίας.

Τὸ πρωὶ μετὰ τὴ θεία λειτουργία ἐτελέσθη εις τὸν ἱερό ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου και Ἐλένης, καταλλήλως διακεκοσμημένον μετὰ τὰ ἐθνικά μας χρώματα, ἐπίσημος δοξολογία εις τὴν ὁποῖαν παρέστησαν ὁ Διπλωματικὸς μας Πράκτωρ κ. Ἀργυρόπουλος, ὁ Διευθίνων τὸ Προξενικὸν Γραφεῖον κ. Τζιουκόπουλος μετὰ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τοῦ Προξενείου, τὰ προεδρεῖα τῆς Κοινότητος, τῶν Φιλελευθέρων και ὄλων τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν Σωματείων, Συνδέσμων, Συλλόγων και Ἀδελφοτήτων. Τὸ Σύστημα τῶν Ὀμάδων Καίρου ἀντιπροσωπευόμενον ὑπὸ ἑκατοντάδος Προσκοπῶν, και ἡ Ἑλληνικὴ Φιλαρμονική ὁ «Μαντζαρος» καθὼς και πολλοὶ ἀξιωματικοὶ και φαντᾶροι ἐν στολή παρέστησαν εις τελετὴν. Τῆς πανηγύρεως ταύτης συμμετέσχε και ἡ Ἀρμενικὴ ἐν Καίρω Κοινότης ἀντιπροσωπευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δεσπότου, διμοιρίας προσκοπῶν και ἐπιλέκτων τινῶν μελῶν της. Τὸ πλῆθος και ἐνὸς και ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ἦτο ἀπειρον. Τὴν Δοξολογίαν, τὸ Πολυχρόνιον και τὸ «Τῆ Ὑπερ-

μάχου» ἔψαλλε καταनुκτικώτατα ἡ τριακονταμελής καὶ περιώνυμος χορωδία τοῦ «Ἀπόλλωνος». Μετὰ τὴν Δοξολογίαν ὁ Ἅγιος Μέμφιδος ἐξεφώνησε ἕνα θαυμάσιο λόγο μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποίου ὁ Διλωματικός μας Πράκτωρ ἔδωκε τὸ σύνθημα τῶν ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τοῦ Βασιλέως, τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Βενιζέλου, τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Ὁ ναὸς καλύπτεται ἀπὸ οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς.

Μετὰ ταῦτα, μὲ τὴν Φιλαρμονικὴν ἐπὶ κεφαλῆς, τὸ Σῶμα μετὰ τῶν ἐν στολῇ στρατιωτῶν ἔκαμε μίαν μικρὰν πιρὲλασιν ἀκολουθούμενον ἀπὸ πλῆθος κόσμου· μεθ' ὃ μετέβη εἰς τὸ Προξενεῖον ὅπου ἐγένετο ἐπίσημος δεξιῶσις ἐκφωνηθέντων διαφόρων πατριωτικῶν λόγων.

Ὁ Ἀρμένιος γέρον Δεσπότης κύψας ἐφίλησεν ἐν συγκινήσει τὸν Διλωματικὸν μας Πράκτορα εἰπὼν ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ σου ἀποτεῖνω ἐγκάρδιον ἀσπασμὸν εἰς τὸν Μεγάλον Βενιζέλον τὸν ὑπέρμαχον τῶν ἀρμενικῶν δικαίων παρὰ τοῖς ἰσχυροῖς τοῦ Κόσμου. Ἡ σκιηὴ ἦτο συγκινητικωτάτη.

Τὸ ἑσπέρας ἐτελέσθη μεγάλη ὑπαίθριος ἑορτὴ εἰς

τὸν ἀπέραντον κήπον τῆς Ἐξβεκίας, καταλλήλως διακοσμηθέντα καὶ φωταγωγηθέντα, διαρκέσασα μέχρι τῆς 1ης μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ὑπολογίζεται ὅτι παρέστησαν ὑπὲρ τὰς 2000 κόσμου τὰ 9/10 τοῦ ὁποίου ἦσαν Ἕλληνες. Εἰς τὸν κήπον μέσα εἶχε μίαν μεγάλην πύλην, ἐπὶ τούτῳ στηθεῖσιν, ἥτις ἐσυμβόλιζε τὴν πύλην τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἥτις ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν «Αἶδ' εἰσὶν Ἀθῆναι ἢ πρὶν Θησέως πόλις». Ὀλίγον παρὰ πέρα ἕνα περίπτερον συμβολίζον τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐσερβρίζοντο κοροῖται καὶ ῥετσίνα.

Ἡ Ἑλληνικὴ Φιλαρμονικὴ καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Στρατιωτικὴ Μουσικὴ ἐπαιάνιζον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἑορτῆς. Ἡ χορωδία ἔψαλλε διάφορα θούρια καὶ πατριωτικὰ ᾄσματα. Ἀπόλυτος τάξις ἐπεκράτησε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Δὲν ὑπῆρχε δρόμος εἰς τὸ Κάϊρον εἰς τὸν ὅποιον νὰ μὴ ἐκυμάτιζον αἱ κυανόλευκοι.

Θὰ μᾶς μείνῃ ἀληθινὰ ἀλησμώνητος ἡ πάνδημος αὐτὴ ἑορτὴ.

Ἄγγελος Γ. Βαλλᾶς

Κάϊρον, 15)28 Σεπτεμβρ. 1920

Ἄρχ. 1ης Ο.Κ.Α.

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ.—Τὸ Σάββατον 19 Σεπτεμβρίου, οἱ πρόσκοποι τῆς 10ης Ὁμάδος Ζωηροῦ-Ζωηροῦ ἐξεκίνησαν διὰ τὴν ἐκδρομὴν των, τὴν ἕκτην ἐσπερινὴν ὥραν. Ἡ νύκτα τοῦς κατέλαβεν εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ Παγκρατίου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου διάστημα, παρ' ὅλον ὅμως τὸ σκότος, κανεὶς δὲν φοβεῖται. Ἡ ἀρχικὴ παρεία ἦτο διὰ τὸ Ἀστέρι, λόγῳ ὅμως ἀπρόοπτου ἀρροφείας, ἠλλάξε καὶ περὶ τὴν 8 καὶ 15' ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Καισαριανήν. Ἀμέσως, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν κεριῶν ποῦ ἔναψε κάποιος ἐνωμοστάρχης ἤρχισε ἡ πῆξις ἀντισκῆνωσι, διὰ τὴν διανυκτέρευσιν. Ἐντὺς ἡμισείας ὥρας τὰ πάντα εἶναι ἑτοιμα, οἱ σκοποὶ εἰς τὴν θέσιν των. Γίνεται ἕνα μικρὸ μάθημα περὶ καθηκόντων σκοποῦ, δι' ὅσους τυχόν τα εἶχον ξεχάσει καὶ, ἐνῶ ἡ σελήνη ἄρχιζε νὰ βίχνη τὰς πρώτας τῆς ἀκτίνας, ἡ σιωπὴ ἤρχισε νὰ κυριαρχῇ.

Ἡ νύκτα διήλθεν ἡσυχος, ἐκτὸς μιᾶς μικρῆς παρεξηγήσεως τοῦ σκοποῦ, ὁ ὅποιος μερικὸς ἀθῶος κυνηγοῦ ἐνόμισεν ὡς... ἀνθρωποφάγος τὸ ελάχιστον καὶ τὰ ὅπλα των διὰ μαγκούρες κυκλώπειαι!!!

Τὸ πρῶτ, πλῆσιμα εἰς τὴν βρῦσιν τῆς Καισαριανῆς, μετὰ βόφημα καὶ ἀρχίζουσιν τὰ τῶσα... ποθητὰ γυμνάσια! Μερικοὶ διὰ τῆς κορυφογραμμῆς διευθύνονται εἰς τὸ Ἀστέρι, ὁπόθεν ἐπιστρέφοντας ἐλεηλάτησαν ἀνηλεῶς τῆς κουμαριῆς.

Τὸ ἀπαγευμα παιχνίδια διάφορα. τὰ ὁποῖα ἔκαναν τὸν ἐκεῖ συγκεντρωμένον κόσμον, νὰ μὴ δύναται νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὰ γέλια!.. Καὶ φθάνει τέλος ἡ μισητὴ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως!

Περίλυποι, διαλύουσιν τὸ στρατόπεδον, φορτώνονται ἕκαστος τὰ πράγματα καὶ... δρόμο, στὴν ἀρχὴ χωρὶς μιλιὰ, κατποιν ὅμως—ὁ πρόσκοπος εἶναι πάντα εὐθυμῶς—μὲ τραγούδια.

Καὶ τὴν ὀγδόην περίπου, διαλύονται εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος.

Β

ΕΛΛΑΣΣΩΝ.—Στις 7 Σεπτεμβρίου οἱ πρόσκοποι μας ἔκαμαν ἐκδρομὴν εἰς Δομένικον. Ταύτην παρεκολούθησαν ὁ διευθυντῆς τοῦ Ἡμιγυμνασίου μας καὶ μέλος τοῦ Τ. Π. Σ. κ. Γ. Παυλῖνος ὡς καὶ ὁ φιλοπόδοτος κ. Δ. Κύρκου. Ἡ ὑποδοχὴ τὴν ὁποίαν μᾶς ἔκαμαν οἱ εὐγενεῖς Δομενικιώται εἶναι ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς. Οἱ πρόσκοποι μας ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὰ σπίτια τὴν ἄλλη μέρα μᾶς πῆγαν στὴν ὠραία τοποθεσίαν τῆς Παναγίας (Βρυζώστη), ἐνθα ἐγένετο καὶ πανηγυρις. Οἱ Δομενικιώται παρέθεσαν ἀρνιὰ ψητό, γλυκίσματα καὶ φρούτα. Γλῆντι ἐπηκολούθησεν ὡς τὸ

βράδυ οτε επέστρεψαν και ταλι στο Δομέικο. Οί πρόσκοποι έσωσαν νεανίαν εκ βεβχίου θανάτου, καθ' όσον ούτον είχε πάθει από αναίσθησιον, προσελθούταν εκ πρώτως από το ζήπου του και επέδωσαν εκ τραύματά του. Διευκτέρευσαν εις το Δομένικον, την δε επομένην ξεκίνησαν για το Αμοורי υπό τας ζητωκραυγας κατοίκων και προσκόπων.

Μετά πορείαν ημισεΐς ώρας έφθασαμε εις το μικρό χωριό, το όποιον μάς εκχευε πολύ-πολύ μεγάλη υποδοχη. Ο πρόεδρος κ. Θεοδοσιου ως και ο Φερχη-Βέης μάς παρέθεσαν άρνια ψητά, αυγά κλπ. Το τραπέζι στρώθηκε κάτω από τα δένδρα ώραιου κήπου του Β'η.

Παρεμείναμεν εις το Αμοורי επί 6 ώρας. Έκειθεν μετέβημεν εις Μαρούλαν. Ο Πρόεδρος της Κοινότητος κ. Ζ. Νταμάνη: ήθελε να μάς κατήχη το βράδυ άλλ' επειδή ήτο ανάγκη να επιστρέψωμεν, ήναγκάσθημεν να παραμεινωμεν μόνον μίαν ώραν και να ξεκινήσωμεν με κατεύθυνσιν την Κονιασση. Έννοείται, ότι εκ τούτο προεβήρου, ότι περιποιησις ήδύνατο να γίνη ενόχνητο εκ μέρους των κατοίκων και του κ. προέδρου. Είς την Κονιασση ήρεις, προεδρος, διδάκταλοι και κάτοικοι έσπευταν με ανυπόκριτον χράν να μάς ιδουν και μάς κράτησαν περι τις 2 ώρας, κατά τις όποιες μάς εκχαυαν πολλές-πολλές περιποιησεις. Ζητούσαν μάλιστα να μείνωμε το βράδυ, άλλ' ήτο αδύνατον να μείνωμεν. Έκειθεν μετά πορείαν 3 ώρων έφθάσαμεν εις Έλασσωνα Σκοπός της εκδρομής ήτο όχι μόνον διδακτικός, άλλα και εις τή να συντελέσωμεν εις την εξαπλωσιν της ιδέας του προσκοπισμοϋ, πράγμα το όποιον και επεθύχαμεν. Βιβλία προσκοπικά μοιράσαμε και οδηγίας έδώσαμεν, ειμεθα δε βέβαιοι, ότι σε λίγο καιρό ή επαρχία μας θα αριθμηη πολλούς προσκοπικούς Συνδέσμους.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ.— Έπί τή ευκαιρία των εορτων της Νίκης διοργανώθη υπό των ομάδων Διδυμοτείχου εκδρομή εις Αδριανούπολιν. Έλαβον μέρος 80 Πρόσκοποι. Εκ των μελών της Επιτροπής της ίης ομάδος ήκαλούθησαν οι κ. κ. Γ. Βαφειάδης, δημοδιδάσκαλος και Γ. Ασημακόπουλος, φαρμακοποιός. Η εκδρομή ήυπήρξε τετραήμερος διημερηγή σιδηροδρομικώς. Οί πρόσκοποι έρωδιασθησαν απ' εδώ με τροφας τριών ημερών. Είς Καραγάτς οι συναδελφοι κ. κ. Σιάπαντας και Ποντίδης μετά των προσκοπων διευκτέρευσαν εις τον σταθμόν αναμένοντες. Είς τον μπουφέ του σταθμού τοίς προσέφερον τίειν. Έκκλησιάσθησαν εις Καραγάτς την Κυριακήν. Δια της όδοϋ Βασιλέως Αλεξάνδρου προϋπέμφθησαν υπό των αγαπητων του Καραγάτς προσκόπων. Ποδηλατισται άπσταλέντες εξ Αδριανουπόλεως υπό του Σιάπαντα τοίς ώδήγησαν εις αυτήν. Οί πρόσκοποι Αδριανουπόλεως, παιδιά όλοι λεβέντες τοίς χαιρτοϋν με χαρά πρωτοφανή, τοίς αντιχαιρτοϋν οι πρόσκοποι Διδυμοτείχου, των όποιων οι τυμπανισται και σαλπικχται δεν σταμα-

τοϋν. Ηερελεύουν δια της υγορας και εις τή νηπιαγωγείον δ. κ. Σιάπαντα με τα παιδιά προσφέρουν άκφυκτικα μολονά και ταμειόν των πτωχών, και τοϋτο δίδει ειναί νέον.

Την επομένην εκκλησιάσθησαν εις τον Μητροπολιτικόν Ναον. Έπισκέφθησαν το τέμενος Σουλταν Σελήμ, σταθμεύοντες κατά την επιστροπήν πρό του Δημαρχαιου, του Μαχαρου της Α. Μεγαλειότητος, το όποιον περιεργάσθησαν. Ο Διευθυντής της Υγειονομικής Υπηρεσίας κ. Δοξιάδης προσφωνει τα παιδιά τοίς προσφέρει γλυκίσματα και αυτα ξεσποϋν εις ζητωκραυγάς υπέρ του κ. Βενιζέλου, του όποιου ο ύμνος δονει τήν άερα. Είς το Διοικητήριον, ο Γραμματεϋς του κ. Γενικ. Διοικητοϋ κ. Κωνσταντόπουλος προσφωνει και υποδέχεται τοίς προσκόπου. Είς τήν αυλήν του Διοικητηρίου γίνεται παρέλασις, ψάλλοντες διάφορα άσματα, και δε τήν αναχώρησιν ζητωκραυγάζουν υπέρ του Γενικου Διοικητοϋ κ. Σχούρη.

Ο Υπατος Αρμοστής ύπεσχθη εις τήν Έπιτροπήν και εις τον Αρχηγόν, ότι εν τω προσώπω του θέλου εϋρει εν πικυτι και πάντοτε προθυμίαν και υποστήσειζιν του προσκοπισμοϋ.

Είς το παρθεθόν εκ μέρους της Γενικής Διοικήσεως δείπνον υπέρ των προσκόπων παρεκάησαν ως αντιπρόσωπος του Γενικου Διοικητοϋ, ο διευθυντής της Παιδείας εν Θρακη κ. Παλαιολόγου, ως αντιπρόσωπος του Μητροπολιτου ο Αρχιδιάκονος κ. Μακαρήκης, ο Νομαρχης Ραιδεστού κ. Παπαδόπουλος, ο διευθυντής της υγειονομικής υπηρεσίας κ. Δοξιάδης, ο γυμνασιάρχης κ. Σουμειτικός, ο Γενικός Γραμματεϋς της Αρμοστικής κ. Κωνσταντόπουλος, ο έατρος κ. Ρητορίδης και αντιπρόσωπος του Στρατοϋ και της Χωροφυλακής και ο καθηγητής κ. Κατζίμας. Το δείπνον διεξήχθη εν άμεταπτώτῳ εϋθυμιά. Ο κ. Παλαιολόγου εγείρας πρώτος το κύπελλον ώμίλησε παρουσιάζας και τοίς Σαλαμινομάχοι: ως Προσκόπου, απάντησεν ο Αρχηγός, καταλήξας εις ζητωκραυγάς υπέρ του Γενικου Αρχηγου των Προσκόπων μας κ. Ελευθεριου Βενιζέλου Ακολούθως ώμίλησαν οι κ. κ. Μακαρώνης, Δοξιάδης, Κωνσταντόπουλος και ο κ. Βαφειάδης εκ μέρους της Έπιτροπής μας. Έν τή αυλή του Διοικητηριου τήν επομένην έρωτογραφήθησαν. Η Κοινότης Καραγάτς τοίς έφιλοξένησεν ολοκληρον τήν Τετάρτην. Έρωτογραφήθησαν εις Καραγάτς μετά των Προσκόπων και Διδασκάλων.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Τ. Π. ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ

Έξεδόθη το Καταστατικόν των Τ.Π. Συνδέσμων εις πολλαπλά αντίτυπα και τιμάται αντι 20 λεπτών έκαστον. Τα Προεδρεία των εν ενεργεία Συνδέσμων ως σεϋσουν να παραγγειλουν εις τήν Αποθήκην όσα αντίτυπα θέλουν δια να εφοδιάσουν τα μέλη των, πριν εξατηληθϋν.

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Χαρισμένο στον κ. Π. Έφορο τῶν Προσκοπιῶν

Ξύπνησα... κοιμώμουν κάτω ἀπὸ ἰτιές, ἕνα ρυάκι κυλοῦσε γοργὰ τὰ κρυσταλλένια νερά του δίπλα μου... γλυκὰ γλυκὰ κελαιδοῦσε ἕνα ἀηδόνη, πεταλοῦδες πετοῦσαν κοντὰ μου... εὐωδιές ἐσκοροῦσαν λουλούδια ποῦχα πάρε στὴν ἀγκαλιά μου, κλείνω τὰ μάτια μου σὰν κἄτι νὰ θέλω νὰ ἰδῶ... ὦ, τῶναιό μου γοργὰ ξαναπερνάει ἀπ' ἐμπρὸς μου.

«Εἶμαι σ' ἕναν τόπο ὑπέροχο, θεῖα· σ' ἕναν παράδεισο μυροβόλο, τερνὸ!... γιὰ μιὰ στιγμή θαμβωμένος στέκω καὶ κοιτάζω σὰν μαγεμένος σ' ἕνα σημεῖο... ἐκεῖ στὴν ἀρχὴ ποῦ λαμποκοποῦσε ἕνα οὐράνιο φῶς. Προχωρῶ σ' αὐτὸ χωρὶς νὰ θέλω, σὰν κἄτι νὰ με τριβοῦσε κοντὰ του... πλησιάζω... εἶν' ἕνας κῆπος ἀνθόσπαιρος, ξωτικός, παντοῦ λουλούδια φυτρώνουν, αὐξάνουν καὶ ἀνθίζουν· ἀλλὰ πιὸ γρήγορα, ἀλλὰ πιὸ ἀργὰ ἕνα παρθένο ἄρωμα σκορπιέται τριγύρω... μά! τί βλέπω; ἐκεῖ σὲ μιὰ ἀρχὴ ἕνας τόπος μικρὸς μένει δίχως ἀνθὴ, δυὸ τρία καχεκτικὰ φυτρώνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν ξεψυχισμένα. ὦ!... τότε προβάλλει κἄ τοιος κι' ἀτενίζει τὰ ἀνθὴ μὲ πόνο, μὲ λαχτάρα· στέκει λιγίσι καὶ τὰ θωρεῖ. Ἐξίφνα ταρασσεται, δριμῶ κι' ἀρχίζει ἐπίμονα μὲ πάθος νὰ ἐργάζεται. γι' αὐτὰ τὰ σκόρπια ἀνθὴ· ξεχνᾷ ὅλα· δὲν στέκει οὔτε στιγμή κι' ἐργάζεται, ἐργάζεται ἀκαταπόνητα γιὰ ἕνα σκοπὸ γιὰ μιὰ αἰτία· γιὰ νὰ ἰδῇ κι' αὐτὸς ἐκεῖνα τ' ἀνθὴ μυροβόλα, γεμάτα ζωὴ, νὰ τὰ ἰδῇ νὰ γένουν πολλὰ νὰ γεμίσουν ὅλον τὸν μικρὸ ἐκεῖνον τόπο νὰ τὸν λαμπρύνουν!

Κάπου—κάπου, κάποιος ἄλλος τὸν βοηθεῖ στὸ ἔργο του, τὸν ἐνθαρρύνει· ποῖος νᾶν' αὐτὸς;!... ὦ, εἶν' ἡ ψυχὴ τοῦ κήπου· εἶν' αὐτὸς ποῦ βρίσκεται παντοῦ· τὴν ἔδῳ. Ὑστερα ἐκεῖ· εἶν' αὐτὸς ποῦ σκορπᾷ παντοῦ τὴ ζωὴ σὲ κάθε κομμάτι τοῦ κήπου μὲ τί δραστηριότητά του, μὰ νά! φεύγει! τὸν ἔχασα! πηγαινέει ἄλλοῦ νὰ σκορπίσῃ τὸ σφρῖγος.

Ἄλλ' ἰδοῦ ἀρχίζουν νὰ μεγαλώνουν τὰ ἀνθὴ, νὰ σκοροποῦν παντοῦ τὴ θεῖα μοσχοβολιά, φουντώνουν φουντώνουν, ἐκεῖνος τὰ βλέπει καὶ χαμογελᾷ, εἶν' εὐχαριστημένος, εἶν' εὐτυχής· ναί! γι' αὐτὸν μόνη εὐτυχία εἶ' αὐτὰ τὰ ὑπέροχα ἀνθὴ.

Τὰ βλέπει μὰ δὲν σταματᾷ τὸ ἔργο του· ἐργάζεται, ἐργάζεται... καμμιά φορά, κανένα ἀεράκι ξεφυλλίζει

τὸ ἕνα, συντρίβει τὸ ἄλλο μὰ αὐτὸς δὲν ἀποθαρρύνεται· βαίνει πάντα ἐμπρὸς στὸ ἔργο του.

Τέλος νά! ὁ τόπος ἀνθισμένος, ἰδοῦ! ἐκεῖνη ἡ γωνιά ξεχνεῖ τόση μυρωδιὰ ποῦ ὅλος ὁ κῆπος μαζί δὲν μπορεῖ νὰ σκορπίσῃ. ὦ! εἶναι ἄραια τὰ ἀνθὴ ποῦ βγῆκαν ἀπ' τὰ χέρια ἐκείνου, εἶναι θεῖα, λαμπρά, γιὰ μιὰ στιγμή στέκει καὶ τα ἀτενίζει, καὶ λάμπει ἀπὸ χαρὰ τὸ πρόσωπό του.

Νὰ κι' ὁ ἄλλος, περνᾷ κι' αὐτὸς· θίγει ἕνα βλέμμα κι' ἡ εὐτυχία ἀντανακλάται στὸ εὐγενικό του βλέμμα. στρέφει τὰ μάτια του στὸν πρῶτο σὰν νὰ τὸν εὐχαριστῇ καὶ χάνεται πάλι.

Μὰ ἔξιφνα ὁ κῆπος φεύγει... σβύνει ὁ παράδεισος χάνεται καὶ τότε μιὰ φωνὴ οὐράνια ἀκούεται. «Χαῖρε κῆπε μυροβόλε... χαῖρε κῆπε ποῦ κλείνεις μέσα σου κάθε εὐγενικό, κάθε οὐράνιο, κάθε θεῖο!... Χαῖρε προσκοπισμὲ ἀθάνατε! ὦ! πρέπει νὰ ζήσης καὶ θὰ ζήσης. Καὶ σεῖς γενναϊόκαρδοι κηπουροί! ποῦ ἀπόκλητοι πονέσατε γιὰ ἕνα κομμάτι τοῦ μυροβόλου κήπου, ἐστὲ ὑπερήφανοι γιὰ τὸ ἔργο σας· ἡ δόξα θάναί πάντο μαζί σας. Ἄτενίστε στὸ ἔργο σας, ὑπέροχοι ἰδρυταὶ γιατί αὐτὰ τὰ ἀνθὴ τοῦ προσκοπισμοῦ (οἱ προσκοποὶ) εἶν' ὅλα ἔργα σας δημιουργήματά σας! βαδίστε πάντα ἐμπρὸς στεφανωμένοι μὲ τὸ ὑπέροχο στέφανο τῆς δόξης πρὸς ἐπλέξατε μὲ τὰ ἴδια σας ἔργα, μὴ δειλιάστε ἔμπρὸς σὲ κανένα ἐμπόδιο σὲ καμμιά ἀτυχία. Θαρρεῖτε τίποτε στὸν κόσμὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν αἴγλη σας.

Σὺ μὲν γενναῖε Ἐφορε εἶσαι ἡ ψυχὴ τοῦ προσκοπισμοῦ, σὺ δὲ γενναῖε ἀρχηγὲ ὁ δημιουργὸς τῆς τῶρα μυροβόλου γωνιάς».

Ἦλθα ἐξυπνήσει.

Μὰ ἔνωσα!.. σ' ἐγνώρισα κῆπε μυροβόλε! ἐνοιώσα πῶς εἶναι ὁ προσκοπισμὸς· γιατί μονάχα αὐτὸς ἔχει τὰ λεπτά σου κάλλη. ὦ! σ' ἐγνώρισα δυστυχισμένο κομμάτι, εἶσαι ἡ Πατρίς μου! Ναί! θυμοῦμαι! δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς τώρα, ποῦ δὲν ἴσσουν ἀνθηρά· ποῦ ὁ προσκοπισμὸς σ' ἐσὲ ἦταν μισοσβυσμένος! Καὶ σὺ ποῦ σκορπᾷς ζωὴ, ποῦσαι ἡ ζωὴ τοῦ προσκοπισμοῦ μοῦ εἶσαι γνωστός, κύριε Ἐφορε Λαγονυμειάκη ποῦ μὲ τὴν ἀκαταπόνητη δραστηριότητά σου σκόρπισες παντοῦ ζωὴ, παντοῦ θάρρος. Μὰ καὶ σὲ δὲ σὲ ξεχνῶ. ὦ! καμμιά φορά δὲ θὰ σὲ ξεχάσω γενναῖέ μας ἀρχηγὲ κ. Φίτσιο! σὲ ποῦ μετέβλεψες τὸν ξεψυχισμένον προσκοπισμὸ τῆς Πατρίδος μας σὲ ἰδεώδεις Ὀμάδας, σὲ ὑπέροχο Σῶμα».

ὦ! πόση πραγματικότητα ἔχει τὸ ὄνειρο αὐτὸ!

Γ. Κ. ὑπαρχ. Α' Ο.

Δεδεαγάς, 9 Σεπτεμβρίου 1920

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΕΠΟΠΟΙΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

“ΤΟ ΦΥΛΑΧΤΟ ΜΕ ΤΟ ΤΙΜΙΟ ΞΥΛΟ.”

Τὰ βόλια πέφτουνε βροχή. Κάθε στιγμή ὁ Καπετάνιος γυρίζει μιὰ ματιὰ στὰ παλληκάρια του καὶ κάθε φορά βλέπει καὶ ἓνα νὰ στρώνεται νεκρὸ μεσ’ στὰ σπαρτά. «Πάει κι’ ἄλλος!» βγαίνουν δύο λόγια ἀπὸ τὸ στόμα του μὲ ἀναστεναγμό. «Πάει κι’ ἄλλος», ξαναλέει σιγανὰ καὶ τὰ γυμνωμένα στήθια του φουσκώνουν γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἓνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ὁ ὑστερινὸς χαιρετισμὸς τοῦ Καπετάνιου πρὸς τοὺς λεβέντες, ποῦ τοὺς εἶδε νὰ ἀνασταίνωνται ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ στὸ χωριό, στὰ γόνατά του ἐπάνω. Μα ποῦ νὰ φοβηθῇ αὐτός! Ἄς ἦτανε τετρακόσιοι οἱ Τούρκοι κι’ ἄς ἦτανε σκοτωμένα ἑνδεκα ἀπὸ τὰ παλληκάρια του καὶ λαβωμένα τέσσερα. Τοῦ μένανε ἀκόμα δεκαπέντε ντουφέκια ἓνα κι’ ἓνα ποῦ βαρούσανε γερὰ καὶ βόλι δὲν τοὺς ἔφευγε.

Κουράγιο καὶ καρδιὰ παιδιὰ! Κτυπάτε καὶ θὰ φύγουνε· δὲν ξέρουν πόσοι εἴμαστε, κανεὶς μὴ σταματήσῃ καὶ μᾶς φάγανε τὰ σκυλλιά! Ἄδειάζει τὸ ντουφέκι του, τὸ γεμίζει στὴ στιγμή καὶ ξαναδειάζει πάλι, καὶ τὰ δύο βόλια ξάπλωσαν δύο ἀγάδες. Μὰ τί βγήκε! Ἄλλος ἀναστεναγμὸς ἀκούεται σιμὰ του, καὶ γέρνει στὴ γῆ τῆς ἀδελφῆς του τὸ παιδί, καὶ τὰ στάχυα ἀνοίγουνε καὶ τὸ σκεπάζουνε κι’ αὐτό.

Θάρρος παιδιὰ! φωνάζει μὲ φωνὴ ποῦ ἔμοιζε μὲ μούγρισμα. Μὰ τὴ στιγμή ποῦ γέμιζε νὰ κι’ ἓνα βόλι χώνεται ζεστὸ στ’ ἀριστερό του χέρι. Σφίγγει τὸ στόμα του καὶ μ’ ἓνα τρίξιμο τῶν δοντιῶν κρατᾷ τὸν πόνο, μὴν ἀκουστῆ πῶς λαβώθηκε ὁ Καπετάνιος καὶ σαστίσουν τὰ παιδιὰ. Μόνο τὸ πρωτοπαλλήκαρό του τὸν εἶδε καὶ τρέχει στὴ στιγμή καὶ τοῦ δένει τὸ χέρι.

Ἄχ! δὲν θ’ ἀπομείνῃ ἓνας ἀπὸ τὸ χωριό. Δὲν θ’ ἀπομείνῃ ἓνας νὰ πετάξῃ ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ τοὺς πῆ νὰ φύγουνε, νὰ πάρῃ ταῖς γυναῖκες καὶ νὰ ταῖς πᾶει στὸ

βουνό. Τὰ βόλια ἔρχονται ἀκόμα σὰν βροχή, μὰ τὰ ντουφέκια τῶν κλεφτῶν σωπαίνουν ἓνα ἓνα.

Ἄχ! δέκα κοτρώνια (πέτρες) νὰ βρισκόντανε ἐδῶ πέρα νὰ κάνουν μετερίζια τὰ παιδιὰ θὰ τοὺς κἀναμε τοὺς Τούρκους νὰ γυρίσουνε πίσω. Κάθε λεπτὸ παῦ περνᾷει χωρὶς ν’ ἀκούσῃ ντουφεκιὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του, εἶναι σὰν νὰ τοῦ λέγῃ «δὲν ἔμεινε κανένας», μὰ κάθε ντουφεκιὰ π’ ἀκούει νὰ πέφτει σιμὰ του τοῦ χαρίζει τὴ γλυκύτερη χαρὰ.

Καρδιὰ παιδιὰ! μὰ ποῖος νὰ τὸν ἀκούσῃ! ὅλοι εἶναι λαβωμένοι καὶ σκοτωμένοι φοβάται νὰ γυρίσῃ νὰ τοὺς δῇ· φοβάται μὴ δὲν βρῇ κανένα ὀρθό, καὶ ὕστερα ποῖος θὰ τρέξῃ στὸ χωριὸ νὰ πῆ νὰ φύγουνε τὰ γυναικόπαιδα, μὴν πέσουν στὰ χέρια τοῦ Πασσᾶ; τοῦρθε κατὰ νοῦ νὰ στείλῃ τὸν Γιαννάκη, τὸ ἀγαπημένο του πρωτοπαλλήκαρο, ἐκεῖνον δὲν τὸν ἐπιανε βόλι τούρκικο γιὰτὶ φοροῦσε τ’ ἀγιασμένο χαῖμαλλι (φυλαχτὸ) μὲ τὸ τίμιο ξύλο. Αἱ μπάλλες δὲν τὸν ἄγγιζαν αὐτόν.

Γιάννο; ἔ, Γιάννο; Μὰ κανεὶς δὲν ἀποκρίθηκε. Γυρίζει καὶ βλέπει σὲ τρία βήματα μακριὰ μὲ μιὰ πληγῆ ὀρθάλοιχτη στὸ κούτελο ποῦ σπαρτάριζε καὶ ψυχομαχοῦσε ὁ δύσμοιρος Γιαννάκης. Ἐκόπησαν τὰ πόδια, ἐρράγισε ἡ καρδιὰ του καὶ ἀναστενάξε δυνατὰ ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ψυχῆς του. Ἄχ! μᾶς ἀρνήθη κι’ ὁ Χριστός, χαθῆκαμε, μὰ ἔχι! τὸ τίμιο ξύλο καὶ τούρκος νὰ τὸ βαστῆ δὲν τότε πιάνει μπάλα. Θεέ μου συγχώραμε. Ἄς πᾶει ἄλλος. Νίκο, Γιώργο, Μῆτρο, Κώτσα. . . !!! Τουφέκι πειὰ δὲν πέφτει, ἓνας ἀπὸ τοὺς τριάντα δὲν ἀπομένει ζωντανός.

Οἱ Τούρκοι βίχουνε ἀκόμα ντουφεκιαῖς, μὰ δὲν τραβοῦν μπροστά. Ποῦ νὰ τὸ ξέρουν πῶς σκοτώθηκαν ὅλοι; ἓνας πρὸς ἓνας οἱ κλέφτες.

«Καρτέρει θὰ μᾶς κἀνουν», λέει ὁ ἓνας τ’ ἄλλου νοῦ. Καὶ βλέπουν ἓναν μόνο κλέφτη, τὸν Καπετάνιο, νὰ παραμερίζῃ τὰ σπαρτά καὶ νὰ σκύβῃ ἐδῶ κι’ ἐκεῖ. Τὸν σημαδεύουν ὅλοι καὶ τραβοῦν. Μὰ ἐκεῖνος ἤσυχος σὰν νὰ ἦτανε φιλὴ βροχὴ τὸ χαλάζι τῶν βολιῶν, σκύβει κυττάζῃ ἓνα ἓνα τοὺς λεβέντες του. Εἴκοσι πέντε ἦσαν σκοτωμένοι. Οἱ ἄλλοι μὲ δυὸ τρεῖς λαβωματιαῖς καθένας ξεψυχοῦσαν. Καὶ κανένας γιὰ νὰ στείλῃ στὸ χωριὸ νὰ πῆ στὰ γυναικό-

παιδα νὰ φύγουν. Θεέ μου, συγχώραμε! ποῦ τοὺς ἀφήνω μοναχοὺς. Κάνει τὸ σταυρό του καὶ τραβᾷ ἔμπρὸς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ πάρῃ τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ.

Τὰ βόλια πέφτουν σὰν βροχὴ τριγύρω του· ὁ Καπετάνιος φεύγει κι' οἱ Τοῦρκοι σημαδεύουν καὶ τραβοῦν ὄλοι κατεπάνω του· μὰ στέκονται σὰν καρφωμένοι στῆ θέση τους καὶ τρέμουνε γιατί τέτοιο πρᾶμμα δὲν τὸ εἶδανε ποτές, νὰ μὴν τὸν πιάνῃ μπάλα ἕναν ἄνθρωπο ποῦ μῆτε σίδερα φοροῦσε, μῆτε ἀπὸ πέτρα ἦτανε.

"Υστερα ἀπὸ μιᾶς ὥρας τρέξιμο ἔφτασε ὁ Καπετάνιος στὸ χωριό.

Φευγάτε! φωνάζει ἀπὸ μακριά, οἱ Τοῦρκοι ἔρχονται! Φευγάτε! Ἀκούει τῆ φωνῆ του ἡ Μαριώ, ἡ κόρη του, καὶ τρέχει. Τί γέννηκε, Πατέρα, ὁ Γιάννος;!! Ἦταν ἀρραβωνιαστικός της. Τί νὰ τῆς πῆ! Μὰ πρὶν συλλογισθῆ γιὰ τὴν ἀπόκρισι, εἶδε ἡ Μαριώ στὸ λαιμὸ τοῦ πατέρα της περασμένο τὸ χαϊμαλί τοῦ Γιάννου μὲ τὸ τίμιον ξύλο. Νὰ τὸ χαϊμαλί του! φωνάζει.

Κυττάζει ὁ Καπετάνιος τὸ χαϊμαλί, συλλογιέται καὶ τὸν παίρνουν τὰ δάκρυα. «Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω θὰ τὸ πέρασε στὸ λαιμὸ μου. Τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Καπετάνιο του καὶ τὸν πατέρα της Μαριώ». "Ασχημα ἔκανε, αὐτὸς ἦτανε γιὰ Καπετάνιος».....

Ἐλᾶτε Τοῦρκοι τώρα.....

Καῖρον, Σεπτέμβριος 1920

Δ. Χρήστοβιτς

Ἀρχηγός 2ας Ο. Κ. Α.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐξελέγξις γάλακτος

Βράζωμεν ὀλίγον γάλα εἰς τὸ ὁποῖον χύνομεν μερικὰς σταγόνας βάμματος ἰωδίου. Ἐὰν τὸ γάλα εἶνε ἀνόθευτον, τὸ χρῶμα του δὲν θὰ μεταβληθῆ, εἰς τὸ θανατικόν τὸ γάλα γίνῃ κυανωπὸν εἶναι ἀσφαλῆστατα νοθευμένον.

Πῶς ἀπαλλάσσεται ἀπὸ κώνωπας, κορέους κλπ.

Καίετε θειάφι εἰς τὸ δωμάτιόν σας χωρὶς νὰ ἦσθε ἐντὸς, διότι ὁ καπνὸς τοῦ θείου εἶναι πνιγηρὸς, καὶ ἀφοῦ καὶ τὸ ἀερίζετε. Τὰ ἕντομα δὲν ἐμβαίνουν πλέον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, μολονότι ἡ ὁσμὴ τοῦ θείου μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας δὲν εἶναι πλέον ἐπαισθητὴ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὄσφρησιν.

"Ἄλλο μέσον ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν κωνώπων ἀπλούστερον, εἶναι νὰ θέσητε μίαν ὥραν πρὶν κατακλιθῆτε ἐπὶ μιᾶς τραπέζης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κοιτῶνός σας (ἀφοῦ κλείσητε τὰ παράθυρα) φανὸν ἀνημμένον τοῦ ὁποῖου τὰ ὑαλῖα ἀλείφονται μὲ μέλι ἀναλυθὲν ἐντὸς ὀλίγου ὄξους.

"Ὅσοι κώνωπες εὐρίσκονται εἰς τὸ δωμάτιον ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν προσκολλῶνται εἰς τὰς ὑάλους τοῦ φανοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

N. Θ. Βιδάλης ἐνωμ. 6 Ο.Α.Α.

Λύσσα

"Ἡ φοβερὰ αὕτη ἀσθένεια μεταδίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν σκύλον, τὴν γάταν, τὸν λύκον κτλ. Τὸ δηλητήριον εὐρίσκεται εἰς τὸν σίελον καὶ εἰς τὸν ἀφρόν, τὸν ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ λυσσῶντος ζώου καὶ μεταδίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ δῆγμα ἢ καὶ ἀπλῶς διὰ τοῦ δηλητηριώδους σιέλου εἰς μέρος τῆς ἐπιδερμίδος ἀνοικτὸν (γρυσουλισμένον).

"Ὅταν τὸ ζῶον προσβληθῆ ἀπὸ λύσσαν παύει ν' ἀναγνωρίζῃ τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του, κατεβάξει τὴν οὐρὰν του, τὸ στόμα του γεμίζει ἀφρούς, ἡ φωνὴ του εἶναι βραχνή καὶ ἡ κραυγὴ του ὅταν γαυγίξῃ] ὁμοιάζει μὲ τὴν τοῦ πεινροῦ. Κατὰ τὸ ταχὺ ἡ ἀβέβαιον αὐτοῦ βιάδιμα, ἀποφεύγει τὰ θύακια καὶ ὄρμῃ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα συναντᾷ καὶ δάκνει μεθ' ὄρμης, μεθ' ὃ αἱ δυνάμεις του χαλαροῦνται καὶ θνήσκει ἐν μέσῳ σπαρακτικῶν κραυγῶν.

Δῆγμα κυνὸς ὁ πρόσκοπος θὰ περιποιηθῆ προχείρως ὡς ἑξῆς: Θὰ περιορίσῃ ἀμέσως τὸ ἄνωθεν τοῦ τραύματος μέρος, κατόπιν μὲ ἕν μαχαιρίδιον ἢ ἄλλο κοπτερόν εργαλεῖον, ἀφοῦ τὸ ἀπολυμάνῃ, θὰ μεγάλωσῃ τὸ τραῦμα διὰ νὰ ἐξέλθῃ περισσότερον αἷμα καὶ θὰ τὸ καυτηριάσῃ μετὰ θὰ ἐπιθέσῃ οἰνόπνευμα ἢ ἀμμωνίαν, θὰ ἐπιθέσῃ τὸ τραῦμα καὶ θὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἀσθενῆ εἰς τὸ πλησιέστερον Λυσαίτριον ἢ τὸν ἰατρόν.

(Ἐκ τοῦ "Ἔσο Ἐτοιμός" Ἀλεξανδρείας)

I. Κ. Στόης, Ἀρχηγ. Δ' Ο.Α.Α.

ΤΑ ΚΛΙΣΙΕ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΩΝΤΑΙ

Λόγω τοῦ γλισχροῦ τῆς συνδρομῆς ἧτις δὲν δύναται νὰ καλύπτῃ τὰς δαπάνας τοῦ Περιδικοῦ ἢ Διεύθυνσις αὐτοῦ γνωρίζει πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι τῶν στελλομένων φωτογραφιῶν πρὸς δημοσίευσιν δέου νὰ πληρώνεται τὸ κλισιὲ κοστίζον ἀνεχλόγως τοῦ μεγέθους μεταξὺ 20 καὶ 35 δραχμῶν.

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

Ὁ καπετάν Γεωργάντης ἀπ' τὶς Σπέτσαις στὸν καιρὸ τοῦ ἦτανε ὁ πιὸ ἀτρόμητος καπετάνιος. Μόνον αὐτὸς ἀπ' ὄλους τοὺς καπετάνιους τοῦ τόπου τοῦ δὲν ἀρέστηκε σὲ ταξείδια μέσα στὴ Μεσόγειο καὶ βγήκε κι' ἔξω της. Γαξείδεψε στὴν Ἀγγλία καὶ στὶς Ἰνδίες ἀκόμα.

Τώρα πιά κουρασμένος γέρος προὔχοντας δὲν μπορεῖ νὰ κάνη ταξείδια καὶ νωχελῶ ξαπλωμένος στὸν καφενὲ τοῦ γιαλοῦ πίνοντας τὸν νωργηλέ τοῦ κυττάζει κατὰ τὸν πόντο μ' ἓνα βλέμμα ἐξερευνητικὸ σὰν καὶ θαρρεῖς πὼς πάνω ἀπ' τὴ γέφυρα διευθύνει τὸ καράβι του.

Στὸν τόπο τοῦ ἦτανε ἀληθινὰ λατρευτός. Στὰ νιάτα τοῦ τὸν εἶχανε παραδειγμα γιὰ τὴν ἀνδρεία καὶ τὴ δύναμί του, στὰ γεράματα τώρα τὸν δείχνανε γιὰ τὴ μεγάλη του καλωσύνη.

Μεγολοκάρδος ἄνθρωπος. Ὅλοι οἱ φτωχοὶ βρῖσκανε παρηγοριά σιμά του μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα.

II

Μία ἡμέρα ἐνῶ κατὰ τὴ συνήθειά του καθόντανε ἔξω στὸν καφενὲ τοῦ γιαλοῦ καὶ συζητοῦσε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους προὔχοντας τὸν κοινοῦσε ὁ καπετάν Θανάσης ἐνὸς καραβιοῦ ποῦχε ἀράξει στὸ λιμάνι τῆς Σπέτσας πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες.

— Καλῶς τὸ παλλικάρι μου! φώναξε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγάπη μόλις τὸν ἀντίκρισε. Γύρισες κι' ὄλας; Πὼς πῆγε ἡ δουλιά;

— Δόξα νᾶχη ὁ Ἅγιος Νικόλας, γλυτώσαμε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ σίφουνα, καπετάνιε... Ἀπὸ σίφουνα...

Θάμμα ἀλήθεια!

— Ἀπὸ σίφουνα... Ναι. Τοῦ καραβιοῦ ὁ φοβερότερος ὀχτρός. Κι' ἐγὼ τάχως δὲν ἔχασα τὴ Γοργόνα μου κι' ἀκόμα λίγο θάχανα καὶ τὴ ζωὴ μου;...

Μιά θλίψη κάλυψε τὸ προσωπὸ του στὶς ὀληθερές αὐτὲς ἐνθύμησεις. Γι' αὐτὸ ὁ καπετάν Θανάσης ἀλάξε ὀμιλλία.

— Ἄστα τὼρ' αὐτά, καπετάνιε μου. Ἄλλες κουβέντες ἤλθα ἐγὼ νὰ κάνω τί κάθесе ἐδῶ καὶ λές τέτοια περασμένα. Ἄκουσε τὸ λοιπόν. Σὲ φέρνω μύνημα ἀπὸ τὸν γιοῦ σου!

— Ἀπ' τὸ γιοῦ μου, Ἀπ' τὸ γιοῦ μου; τρέμοντας ἄρχισε ὁ γέρος. Μύνημα ἀπ' τὸ γιοῦ μου;... Μιά χαρὰ ἀνέκφραστη διεχύθηκε στὸ πρόσωπό του. Λές κι' ὄλες οἱ ριτίδες χάθηκαν μὲ μιᾶς. Ὁ πένθιμος πέπλος ποῦ ἀπλώσε στὸ πρόσωπό του ὁ καιρὸς σχίστηκε κι' ἓνας ὀλόλαμπρος ἥλιος χαρᾶς τὸ φώτισε.

— Ναι ἀπ' τὸν καπετάν Νικολῆ. Συμπλήρωσε ὁ καπετάν Θανάσης βοηθώντας τὸν γέρο νὰ ξανακάτση στὴ θέση του. Τὸν εἶδα τελευταῖα πρὶν ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες στὴν Ἀλεξανδρέτα μὲ τὸ καράβι του τὸ «Γεωργάντη» τῶχει κάνει καινούργιο, ὀλοκαινούργιο. Καὶ δὲν ἔχει φόβο ξέρις... Ρούσικη σημαία τὸ φυλάγει... Μουπε λοιπόν πὼς θάλλθη ὕστερα ἀπὸ κανένα μῆνα νὰ σὲ ἴδῃ.

— Τὸ παιδί μου. Θὰ τὸ ξανάδω ὕστερα ἀπὸ 5 χρόνια τώρα! Εὐχαριστῶ, καπετάνιε... Τ' ἀπομεσημερὶς κάνε ὡς τὸ σπίτι μου τὸν κόπο... θὰ σ' ἀπαντέχω... τώρα κάτσε νὰ πιούμε στὴν ὑγεία τοῦ γιοῦ μου!

Κ' ἐτοιμάττηκε νὰ φωνάξη νὰ τοὺς φέρουν πιτότο; μὰ ὁ καπετάν Θανάσης τὸν σταμάτησε.

— Εὐχαριστῶ, καπετάν Γεωργάντη... Μὰ δὲν μπορῶ... ἔχω βλέψεις δουλιές...

— Καλα. παιδί μου, δὲν σ' ἐμποδίζω... μὰ θὰ σ' ἀπαντέχω τ' ἀπομεσημερὶς... — Ἐγνοῖα σου θάλλθω!

III

Ἀπὸ τότε πέρασε μῆνας. Ὁ καπετάν Γεωργάντης μὲ τὸ κιάλι στὸ μάτι, ἀπ' τὸ ψηλότερο μέρος τοῦ ἀρχοντικοῦ του, ἔπρωγε τὴ θάλασσα, κι' ὄντας ἐβλεπε καράβι φώναζε ἀνασαινοντας. Δόξα σοι ὁ Θεός! Νά το!

Μὰ τὸ καράβι τοῦ γιοῦ του ἀργοῦσε νάλλθη.

Τόσο που άρχισε ν' άνησυχή ο καπετάνιος κι' η καπετανισσα, ή κυρα Δέσπω.

Όσο ή μέρες περνούσαν τόσο και το μοιρολόι της κυρά Δέσπως γινούνταν δυνατοτερο.

— Άχ! θα μευ τώραγε κι' αυτό ή άπιστη θαλασσα! Άχ! Και τα δυο, του Κωνσταντή μου πρώτα, του Νικόλα μου υστερις! Άχ! άπιστη θαλασσα! Άχ! και στηθοχτυπιόντανε ή καυμένη ή μανα.

Ό καπετάν Γιωργάντης της έδινε θάρρος.

— Δεν ντρέπεται μωρή να κάνης έτσι δά; φετισιάρα, που δε έχεις λίγη ύπομονή!...

Μά κι από μέσα του τραγοντανε σιγά-σιγά..

Όπι τέλους μια άλησημονητος για όλη τη φαμηλιά του καπεταν Γιωργάντη ήμέρα ένα μεγάλο καράβι φάνηκε από μακριά κι' ύστερα από λίγο ο καπεταν Νικολής βρισκονταν δίπλα στα γονικά του.

Σκηές σαν και την παραπάνω δεν μπορούν να περιγραφουνε το μυστικό τους το φυλάγουνε καλά. Η συγκίνησι ή άληθινή ποτές άληθινά δεν γριφεται στο χαρτι..

IV

Ό καπεταν Νικολής άτρόμητος σαν τον πατέρα του μά και ποιό τυχερός ήλθε στη πατρίδα του να καταταχθή με το Καράβι του στο στόλο τον Σπετσιώτικο. Πριν όμως άρχίσει να λαβαίνη μέρος στις ναυμαχίες κάθισε λίγες μέρες κοντά στα γονικά του που εκείνο τον καιρό ήσαν τα παιδι ευτυχισμένα του κόσμου.

Μίαν ήμέραν εκεί μαζί με προύχοντας πινανε το σιμπουκι τους ο πατέρας κι' ο γυιός στη μεγάλη πάλα τους, ο γυιός γύρισε κι' ειπε στον παπα.

— Παπα μου. Αύριο στην εκκλησιά σου θα κάνω μνημόσυνο.

Όλοι άπορίσανε γι' αυτά τα λόγια.

— Γιατί τάχατες; ρώτησε ή μάνα του, για ποιόν;

— Για τον μούτσο μου τον Νότη, ή εκείνον τον άρρωστιάρη που τον πήρα στο καράβι για ψυχικό.

— Πέθανε ο κακόμοιρος;

— Και πᾶ να πῆ.

— Πέθανε κι' έτσι έζησα εγώ κι' όλο το καράβι, αυτό πᾶ να πῆ! Παλληκάρι μεγάλο πολύ μεγάλο!

(το τέλος εις το επόμενον)

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΘΗΚΗΣ

Ζῶναι δερμάτιναι ἐγχώρται	Δρ.	5 —
Παντελόνια σεργιᾶ ἐγχώριου κατασκευῆς	»	14 50
» χειμερινᾶ Γ' μεγέθους	»	8 —
Σουγιαδες	»	4 —
Μανδύλια χρωματιστά τρίγωνα	»	2 —
Πηλίκια μαθητευομένων	»	6.25
Θῆκη πελέκεων	»	2 —
Σακκοὶ ράχων:	»	16 —
Υποδήματα πρ. 1/2—3	»	36 —
» 3—5	»	39 —
» 5—12	»	42 —
Ἀστερισκοὶ	»	0 15
Σφαίραι σπομίας το κυτίου.	»	10 —
Παντελόνια θερινά	»	11 —
Ἐγκόλπιον Ἀρχηγοῦ	»	1 —
Ἐγκόλπιον μαθητευομένου Β' τάξ.	»	0 30
» » Α' τάξ.	»	0 30
» Δοκιμίου	»	0 30
» Προσκόπου Β' τάξεως.	»	0 70
» » Α' »	»	0 80
Ἡλιοθε πτείν	»	1 —
Συν σφιφοράς	»	1 —
Σύ ημα κα' ενωμύτιος	»	0 50
Ζωνη σφρα σπεδῶ	»	0 80
Συμβουλε στους Ἐφ. ου. και Ἐπόπτως	»	0 80
Κα κατακτικη Π. Συλλέτου	»	0 20
Προσκατ. Ο., Ε., και Τ Π. Σ. ή δεκας	»	1 —
Ἐκθετ. Προσκοπικῆς ἐργασίας Δυ. Μακεδονίας. ὑπο τοῦ Τ. Ε. Ν. Γύπαρη	»	0 40
Τι ειπε « Προσκοπισμός »	»	0 25
Ἄσκησις Πιεζ. Γυμνασίων	»	0 50
Ὀδηγ. και δι' Ἀρχηγούς	»	0 50
Γνώσις Δοκιμίου	»	0 10
Ἔγγραφα χακί θερινόν ή ύάρδα.	»	4 40
» » » το μέτρον	»	4 —

ΣΗΜ. Παρακαλοῦνται οἱ παραγγέλλοντες νά γράφουν ἀ π' εὐθετίας πρὸς τὴν ἀποθήκην ἔχοντες ἐγκρίσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ και Τ. Ε. με καθαρογραμμένην υπογραφήν, στέλλοντας συγχρόνως και τὸ ἀντίτιμον τῶν εἰδῶν. Τὰ ταχυδρομικά και οἱ ναυλοὶ βαρύνουν τὸν παραγγέλλοντα.

Ἄρθρον 7 Κανονισμοῦ. Ὁ εἰς τοὺς Προσκόπους πωλούμενος ἱματισμός και ἐξάρτησις ἀνήκουν εἰς αὐτοὺς ἐφ' ὅσον ἀνήκουν εἰς τὸ Σῶμα. Ἄμα τῇ περαιτησίῃ ή διαγραφῇ αὐτῶν ἀφαιλοῦσι νά ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ εἰς τὴν κατοχὴν των εὑρισκόμενα Προσκοπικὰ εἶδη, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Τὰ εἶδη ταῦτα ἐκτιμῶνται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποθήκης ἀναλόγως τῆς φθορᾶς ἣν ὑπέστησαν, και ή αξία αὐτῶν καταβάλλεται ἀμέσως εἰς τὸν Πρόσκοπον.

Ἄρθρον 8. Ἀπαγορεύεται ή πώλησις ή δωρεὰ Προσκοπικῶν εἰδῶν εἰς οἰονδήποτε πρόσωπον μὴ ἀνήκον εἰς τὸ Σῶμα. Οἱ Ἀρχηγοί, Ἐπιθεωρηταὶ και Ἐφοροὶ εἶναι υπεύθυνοι διὰ τῆς τήρησιν τῆς διατάξεως ταύτης" οὗ Διευθυντῆς ή ἀπειτῇ τῆς ἀσθηροτάτην τιμωρίαν παντός παραβάτου, ἐπιζητῶν δὲ ἐν ἀνάγκῃ και τὴν διὰ τοῦ Νόμου καταδωξῆσιν αὐτοῦ.